

2. kapitola

MALÉRY PANA JESÚSE

Jeho buclatá tvář by mohla sloužit jako model při pokusu o portrét fotbalových skandálů. Ve tváři výrazný a poněkud rozplácly nos, vlasy zčesané dozadu, jež stále víc a víc ustupují vysokému čelu – tak vypadal Jesús Gil, dlouholetý šéf Atlétika Madrid, jehož život byl nepřetržitým seriálem afér a průšvihů.

Proto je vnímán rozporuplně. Fanoušci Atlétika uznávají, že pro milovaný klub vykonal mnoho, na druhou stranu nelze pominout fanfaronské a mnohdy vyložené odporné kousky hraničící nejen s dobrým vkusem, ale rovnou se zákonem.

Když kontroverzní šéf v květnu 2004 zemřel na mrtvici, přišly se mu poklonit zástupy a trenér Radomir Antič prohlásil: „Svět bez něj už nikdy nebude stejný.“ Byla to pravda – svět bez jurodivého a hřmotného chlapíka není stejný. V pozitivním i negativním slova smyslu, čehož je také Antičův příběh důkazem. Srbský trenér získal s Atlétikem španělský titul, na který klub čekal trýznivých 19 let, jenže to Gilovi nebránilo, aby ho vyhodil, v případě balkánského kouče tak učinil dokonce třikrát. Antičův kolega, slavný César Luis Menotti, trefně poznamenal: „Jesús byl schopen vzít člověka na projíždku ve svém Ferrari a ve stokilometrové rychlosti ho vystrčit ven. Následující ráno by tomu samému člověku poslal pugét se vzkazem, jak nesmírně lituje toho, co se předchozí den stalo.“ Nikoli z Ferrari, ale naštěstí „pouze“ z klubu vyhazoval nevyzpytatelný boss trenéry se zběsilou frekvencí, celkově se jich u týmu za Gilovy patnáctileté éry protočilo čtyřicet! „Propustit trenéra je pro mě jako si dát pivo. Klidně jich za rok propustím dvacet nebo sto,“ nechal se jednou Gil slyšet.

„Nemazal“ se ani s hráči, jestliže nenaplňovali jeho představy. „Vzal bych pistoli a střílel!“ prohlásil na jejich adresu po nepovedeném utkání. Jindy zase utrousil: „Mou největší chybou bylo, že jsem s fotbalisty jednal jako s lidmi.“ A když hráči prohráli v ostrovním Las Palmas, čítil se: „Měli by domů plavat, ne letět!“ Nepřekvapí, že v lásce neměl ani novináře: „Raději bych se bavil se svými koňmi než s nimi...“ A už vůbec

nepřekvapí, že nesnášel rozhodčí. „Je to teplouš,“ prohlásil o francouzském sudím Micheli Vautrotovi a ve všemožných urážkách všemožných lidí ve všemožných funkcích by šlo velmi lehce pokračovat.

Tohle vše se ale pořád dá považovat za více či méně roztomilé libůstky svérázného tloušťíka. Něco však roztomilé nebylo ani trochu, něco bylo nehezku ukázkou buranství, xenofobie, arogance a mrzkého charakteru. Tak například? Kvůli množství hráčů černé pleti nazval Gil tým Ajaxu Amsterdam pohrdavě „FC Kongo“. Netajil se nostalgií po fašizujícím režimu generála Franca. Na Gilem ovládaném území východně od Gibraltaru pobývalo několik bývalých nacistů a on nad nimi držel ochrannou ruku. V přímořském letovisku Marbella se stal hrdina této kapitoly starostou zásluhou populistickým programem a sám se poté chlubil: „Vyčistil jsem město od šmíráků, šlapek, fetáků a lesbiček.“ Coby starosta Marbelly a šéf Atlétika už měl za sebou Gil necelé dva roky vězení. A to mohl mluvit o štěstí, poněvadž původně byl odsouzen na pět let a ven se předčasně dostal díky Francově amnestii. Pykal tehdy – na sklonku 60. let minulého století – za pád budovy, kterou postavila jeho firma; pod troskami zahynulo 58 osob, zraněných bylo přes sto a vyšetřování tragédie odhalilo, že se šidilo na kvalitě betonu...

Za život čelil Gil dohromady téměř stovce soudních případů. Další excesy se před tribunál nedostaly, to ovšem neznamená, že by za odsudek nestály. Památná je třeba inzultace činovníků klubu SD Compostela, kteří se před sídlem španělské fotbalové federace vysmívali občanům Marbelly za to, koho si „Kocourkovští“ z Andalusie zvolili na radnici. V křesle starosty Gil vesele tuneloval městskou pokladnu; zpronevěřil spoustu peněz, některé ve prospěch Atlétika. Za tyto machinace na něj znovu dopadla ruka zákona, zdravotní stav však neumožnil, aby trávil čas za mřížemi, kam jej justice poslala. Atlético bylo zase zhruba v ten samý čas „posláno“ do druhé ligy: konkrétně v roce 2000, čtyři sezony po zisku vymodleného titulu a poprvé po šestašedesáti letech. Impérium muže, který o sobě kdysi s nadpozemskou pýchou prohlásil, že je pro fanoušky cosi jako Bůh a může se tedy tak i chovat, se zhroutilo. Pakliže jde ale Gilovi vyčítat tolik hříchů a politováníhodných vlastností, že by to vydalo na tlustou knihu, nedostatek houževnatosti a oddanosti Atlétiku by v takové „bichli“ rozhodně zaneseno být nemohl. Trvalo dvě sezony než stotřicetkilový magnát vytáhl klub z podpalubí znovu mezi španělskou elitu. V následujícím ročníku ale začal mít potíže se srdcem a oznámil: „Chci mít klid, končím.“

I poté - vzdor varování lékařů, že mu to ublíží - nepřestal chodit na duely Atlétika, činil tak prakticky až do svých posledních dnů. Co bylo po nich? Kontinuita dynastie: spoluvlastnictví v současnosti velmi úspěšného klubu drží Gilův nejstarší syn Miguel Ángel; potomek tak pokračuje v odkazu muže, který Atlétiko miloval. A z lásky, jak známo, se páchají všelijaké věci. Někdy i zločiny... ✦

GILA STŘÍDÁ GIGI

Korupčník, chvástal, šílenec, násilník, rasista... Ne, není řeč o již zesnulém Gilovi: štafetu nejláznivějšího šéfa klubu po něm převzal Gigi Becali, politik a vládce bukureštského klubu FCSB, bývalé Steauy. Becali strávil dva roky ve vězení za machinace s pozemky, nadával a mlátil novináře, vyhrožoval homosexuálům, spory si vyřizoval plivanci, pěstmi i namířenou zbraní. „Jeho boty stojí 200 eur, moje 4000. Jak s ním mohu sedět u stolu?“ prohlásil před setkáním s Hennie Henrichsem, prezidentem Ajaxu, a rýpl si i do Romana Abramoviče, bohatého majitele Chelsea: „Jen ať si se mnou porovná oblečení. Uvidíme, kdo má dražší oblek.“

DALŠÍ „JEDLÍK TRENÉRŮ“

Mauriciovi Zamparinimu, prezidentovi fotbalového Palerma, se říkalo „Jedlík trenérů“. Neboť i on – stejně jako Jesús Gil – ukončoval s nenasytnou lačností angažmá koučů na lavičce klubu rotujícího mezi první a druhou italskou ligou. Zamparini vládl Palermu čtrnáct let: odstoupil kvůli věku v únoru 2017 a do té doby stihl vyměnit trenéra devětadvacetkrát. Speciální „apetit“ na kouče měl palermský boss v sezoně 2015/16, kdy se zapsal do historie ligy tím, že provedl změnu hned osmkrát. A to se sedmi muži, poněvadž Giuseppeho lachiniho zaměstnal hned dvakrát a dvakrát ho vyhodil.

